

El millor homenatge a Ovidi

El dimecres 14 de juny es lliuraven al teatre El Micalet, a València, els Premis Ovidi Montllor de la Música en Valencià. Una prova més que tangible que, malgrat la manca de suport institucional, la nostra música sona més fort que mai.

Els guardonats en els primers Premis Ovidi Montllor.

Per fer boca. A les 22 h, a la porta del teatre s'aplegaven animats conversadors. Es veia Miquel Gil i algun dels xics d'Orxata Sound System, aspirants al guardó al grup revelació. El bar era ple de gent. Membres del jurat, periodistes dels mitjans de comunicació que –pocs, però des del principi– han brindat suport incondicional als músics en valencià, algun polític i molts amics. Enmig de tot, Rafa Xambó, cantant i portaveu del Col·lectiu Ovidi Montllor (COM) – Associació de Músics i Cantants del País Valencià, anava d'ací cap allà, saludant, fent-se fotos i tractant de posar ordre.

Aviat es detectava un sempre tímid Feliu Ventura, que optava al premi en diverses categories, alguns components de La Gossa Sorda i d'Urbàlia Rurana, Pau Alabajos... No hi eren tots els que són, però sí ho eren tots els que hi eren. Prop de l'hora de l'inici, feien cap a

l'auditori els presentadors, Alfons Cervera i Núria Cadenas, ella més nerviosa, o potser Cervera dissimula millor? Al cap de poc, el teatre ple, s'alçava el teló.

La picadeta. La gala, iniciativa del COM amb el diari *L'Avanç*, Escola Valenciana i el Centre Cultural Ovidi Montllor d'Alcoi, pretenia –com ho féu el tancament al Palau de la Música o el concert davant el Palau de la Generalitat– elevar a un lloc ben visible una realitat que les institucions valencianes semblen obviar sense remordiment: la d'un col·lectiu, que aplega més de 150 formacions musicals que cobreixen tot l'espectre d'estils possibles, i que l'únic "pecat" que ha comès ha estat expressar-se en valencià.

Predecessor d'aquests músics que van guanyant en força i, malgrat tot, rellevància mediàtica i popularitat, fou Ovi-

di Montllor, poeta i cantant, i sobretot pioner d'una lluita que continua. Amb l'homenatge a Ovidi, "perquè sí, perquè volem", s'obria la nit. Es recordà els que ja no hi són: Enric Ortega, fundador d'Al Tall; Carles Barranco, autor de Miralls, un dels millors discs de la història de la música, no sols ací, sinó també enllà de les nostres fronteres; Leonard Giner, fundador de Carraixet, i, finalment, Simó Aguilar, promotor no sols de la música sinó de la cultura valenciana en sentit ampli.

Primer plat. De l'enyor al riure per mà de Xavi Castillo, que en tingué per a tots. I, després de l'interludi, el plat fort, els premis. Com a regal, un quadre d'Ovidi, obra d'Antoni Miró. El guanyador absolut fou Miquel Gil, premi al millor disc per partida doble, en emportar-se també el Muixeranga que atorgaven per votació els lectors de *L'Avanç*, i el de millors arranjaments, amb *Katà*. La Gossa Sorda guanyà el premi al millor disc de rock; Orxata Sound System el de grup revelació; la millor lletra, Pau Alabajos; el millor disc de folk, Urbàlia Rurana..., i així fins a nou guardons, als quals cal afegir el Forment, per la seua tasca d'innovació i repercussió, a Obrint Pas, que arplegaren Xavi Sarrià i el seu inseparable Miquel Gironès, i el concedit per Escola Valenciana a Info TV.

Segon plat i postres. Encara hi hagué lloc per a dos merescuts homenatges: a Toti Soler per la seua trajectòria i a Toni Mestre pel seu inestimable treball des de les ones radiofòniques com a defensor de la música en valencià. Intervingueren en nom seu dos amics, Francesc de Paula Burguera i Maria Josep Poquet. I, en acabar els discursos, Xavi Castillo tornà a l'escenari per atorgar el premi moniato d'or amb fulles de llorer a RTVV per continuar ignorant, i boicotejant, no sols la nostra música, sinó també la nostra llengua, les arrels, tot allò que som i que podem ser. La cloenda quedà per a Manolo Miralles, president del COM, que s'encarregà dels agraïments i les darreres reivindicacions. Uns premis Ovidi que van deixar bon regust al paladar i un somriure a la boca, de satisfacció i d'esperança.

Cristina Simon